

Arrest

nr. 82 001 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Daut-Otar (Dagestan) maar woont in het dorp Tcherovali (Dagestan).

U bent de neef van S. M. (...) (O.V. X).

U woont in Dagestan maar van 1994 tot 2005 verblijft u in Grozny (Tsjetsjenië), zelfs tijdens de twee oorlogen. Tijdens één van de bombardementen daar, raakt u gewond aan het been waarvoor u in 1997 en 1998 geopereerd wordt en waarvoor u sinds 1997 een invaliditeitsuitkering ontvangt.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog biedt uw neef S. M. (...) steun aan de separatisten; hij graaft putten voor hen en brengt hen eten en kledij. Daarvoor wordt hij in 2004 en 2005 twee keer gearresteerd door de ordediensten. In de zomer van 2005 – uw neef is op dat moment op de vlucht voor de politie – biedt u hem twee dagen onderdak bij u thuis. Daarna vertrekt hij naar Europa.

Zelf wordt u twee dagen later een eerste keer gearresteerd omwille van uw neef. Dat zal vanaf dan vaak gebeuren, tot een paar keer per maand. Telkens wordt u door de politie meegenomen en ondervraagd over uw neef. U wordt daarbij geslagen. Telkens komt u echter vrij, een aantal keer omdat uw familie daarvoor betaalt.

In maart 2010 wordt u in uw dorp verkozen tot hoofd van de djamaat (door de dorpsbewoners verkozen officieuze dorpsraad). Als de plaatselijke politiechef van uw dorp, Saludin Viskhanov, in juni 2010 vermoord wordt, wordt u er door de autoriteiten van beschuldigd betrokken te zijn bij de moord. Als hoofd van de dorpsraad had u volgens hen immers de moord moeten kunnen voorkomen hebben. Een maand na de moord wordt u in het kader van het moordonderzoek twee keer ondervraagd en eind november 2010 zelfs twee dagen vastgehouden. Vanaf dan houden de autoriteiten u de hele tijd in de gaten.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 21 oktober 2011. Met een vrachtwagen, zonder geldige reisdocumenten, gaat u die dag naar Belaja Tserkov (Oekraïne) waar u een aantal dagen verblijft. Van daaruit gaat u met een vrachtwagen, waarin u zich in de cabine van de chauffeur bevindt, via Polen en Duitsland naar België waar u op 27 oktober 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw intern Russisch paspoort, uw originele invaliditeitskaart, uw originele geboorteakte, een origineel gemeentelijk attest van uw gezinssamenstelling en uw origineel militair boekje."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst de overheidsdiensten en de politie vreest; u verklaart dat ze u zouden slaan en vermoorden omwille van uw neef S. M. (...) die bij de rebellen aangesloten is en omwille van het feit dat u als hoofd van de dorpsraad op de hoogte zou zijn geweest van een aanslag op een politiechef in uw dorp (CGVS p. 6-7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste dient geoordeeld te worden dat u **onaannemelijk vaag** blijft over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen fundamenteel ondermijnd wordt.

Zo blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van de activiteiten en problemen van uw neef S. (...), nochtans dé persoon door wie uw eigen problemen met de autoriteiten begonnen.

Volgens u hielp hij de Tsjetsjeense rebellen tijdens de eerste oorlog door putten te graven en hen eten en kleren te geven. In welk jaar hij dat deed, weet u niet, evenmin als waar in Tsjetsjenië hij hen precies hielp (CGVS p. 8).

U verklaart dat S. (...) gearresteerd werd wegens zijn activiteiten, maar hoeveel keer kan u niet beantwoorden; u heeft het in dit opzicht over 'zeker twee keer'. Wanneer die twee keren waren, kan u zich niet herinneren. In dit verband is het opvallend dat u zichzelf tegenspreekt: aanvankelijk verklaart u dat hij een eerste keer gearresteerd werd eind 1995, maar later verklaart u dat zijn twee arrestaties in 2004 en 2005 waren. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid ('ja, dat kan') is echter bijzonder pover (CGVS p. 8-9).

Ook verklaart u dat S. (...) veroordeeld werd; u slaagt er enkel in deze veroordeling zeer algemeen te situeren in de tijd ('volgens mij in het jaar 2005').

Of hij beschuldigd werd van betrokkenheid bij een bepaalde rebellengroep, weet u niet; evenmin of er een bepaalde commandant was aan wie uw neef gelinkt werd of aan wie hij hulp zou geboden zou hebben (CGVS p. 9-10).

Bovendien verklaart u dat S. (...) nu ergens in Europa is, maar waar weet u niet. Als u gezegd wordt dat hij in 2009 in België een asielaanvraag indiende omwille van dezelfde redenen als u aanhaalt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), verklaart u hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS p. 8).

Als u daadwerkelijk problemen zou gehad hebben omwille van uw neef, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van meer details rond zijn activiteiten, zijn arrestaties, zijn veroordeling en van het feit dat hij net als u in België internationale bescherming zocht. Daarnaast bent u ook bijzonder vaag over uw eigen problemen met de autoriteiten als gevolg van uw neef S. (...).

U verklaart dat u sinds 2005 vaak werd meegenomen ('ik weet niet meer hoeveel keer in totaal, maar ik verzeker 1 à 2 keer per maand' en 'dat was meerdere keren per maand. Soms één, soms twee, soms

drie keer. Als er iets gebeurde in ons district werd ik meegenomen', CGVS p. 7). U verklaart dat de laatste keer 'eind 2010' was, en dat dat de eerste keer gebeurde twee dagen nadat u S. (...) in 2005 onderdak had gegeven. Hierover verklaart u dat dat in de zomer 2005 was, in juni of juli, maar dat weet u niet meer goed (CGVS p. 7). U verklaart dat u vier keer bent vrijgekocht door uw familie, maar wanneer die vier keer waren kan u niet zeggen. U verklaart dat uw familie betaalde aan het hoofd van de districtspolitie, maar zijn naam weet u niet. U verklaart dat er de laatste keer 2000 dollar betaald werd, maar van de andere keren weet u het niet (CGVS p. 10).

Deze verklaringen over uw eigen problemen zijn echter dermate vaag dat ze ongeloofwaardig zijn. Indien u werkelijk vervolgd zou worden door de autoriteiten van uw land, kan van u verwacht worden dat u meer duidelijkheid kan scheppen in het aantal arrestaties, wanneer die begonnen en/of eindigden en hoe vaak en hoe u precies bent vrijgekocht door uw familie.

Ten slotte verklaart u dat u met de autoriteiten problemen kreeg omwille van de moord op politiechef V. (...) in uw dorp. Men beschuldigt u van betrokkenheid bij de rebellen omdat u als hoofd van de dorpsraad in staat zou moeten geweest zijn om deze moord te voorkomen.

Over deze moord verklaart u dat dat in juni 2010 was, maar concreter weet u het niet.

U weet niet waar precies in uw dorp de moord plaatsvond of in welke omstandigheden dat gebeurde. Ook de reden van de moord kent u niet. U verklaart dat twee jongens uit het dorp de moord pleegden, in opdracht van andere mensen. Één van de twee jongens heet volgens u G. (...), maar de naam van de andere kent u niet. U verklaart dat één van de jongens veroordeeld werd tot vier jaar opsluiting, maar van de andere weet u het niet (CGVS p. 11-12). U verklaart dat u zelf twee keer werd ondervraagd, 'ongeveer een maand nadat hij was vermoord' en 'eind november 2010' zelfs twee dagen lang werd vastgehouden (CGVS p. 12). U verklaart dat de autoriteiten u daarna constant onder controle hielden, door naar uw burens te bellen en bij u thuis langs te komen. Gevraagd hoe vaak ze uw burens belden, houdt u het enkel op het uiterst vage 'ze bellen altijd'. Op de vraag hoeveel keer de ordediensten naar uw huis kwamen sinds de moord op V. (...), zegt u 'enkele keren. Nadat het onderzoek begon in verband met V. (...)' (CGVS p. 12-13).

Het is echter bijzonder onaannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de details omtrent de moord op V. (...) en dat u vaag blijft over de manier waarop de autoriteiten u daarna in het oog hielden als deze moord mede aan de basis zou liggen van uw problemen met de autoriteiten; te meer omdat u verklaart op dat moment hoofd te zijn van de dorpsraad die geen onbelangrijke bevoegdheden uitoefent in uw dorp (CGVS p. 11) en een vriend en ex-collega te zijn van V. (...) (CGVS p. 12). Bovendien is de moord volgens u een gekende gebeurtenis in uw regio en werd dat op de Russische en Dagestaanse televisie getoond. Hierom kan van u dus zonder twijfel verwacht worden dat u meer weet over de moord op V. (...).

Bijgevolg zijn ook uw verklaringen over uw problemen als gevolg van deze moord ongeloofwaardig.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging tegen u vanwege de autoriteiten bijkomend ondermijnd wegens het feit dat u zich sinds het uitbreken van uw problemen nog **verschillende keren tot de autoriteiten gewend** heeft. U kreeg immers een invaliditeitsuitkering uitbetaald van 1997 tot uw vertrek (i.e. 21 oktober 2011). U stelt dat u bij een bombardement tijdens de Tsjetsjeense oorlog in Grozny gewond raakte aan het been, daartoe een aantal operaties onderging en vanaf 1997 tot uw vertrek een invaliditeitsuitkering kreeg uitbetaald. Dit staft u met een invaliditeitskaart uit 2007 (zie document 4 in administratief dossier) waarover u verklaart dat u die jaarlijks ging verlengen bij de daarvoor gemachtigde instantie. Daarbij moest u zich identificeren aan de hand van uw paspoort (CGVS p. 3-4).

Dit strookt echter allerm minst met uw bewering als zou u vanaf 2005 vervolgd worden door uw autoriteiten. Mocht dit immers het geval geweest zijn, is het ondenkbaar dat u bijna 15 jaar lang probleemloos een uitkering genoten zou hebben van diezelfde autoriteiten en dat u er zich jaarlijks ging aanmelden om uw invaliditeitskaart te verlengen.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold vanwege een aantal **tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw neef S. (...)**.

Zo verklaart uw neef tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij rebellen hielp van 1991 tot 1996 en van 1999 tot 2001 en dat hij met die activiteiten stopte in 2001 (CGVS neef 15.12.2011, p. 4-5); terwijl u verklaart niet precies te weten in welke jaren hij de rebellen hielp (volgens u in 1995) maar dat het tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was en niet tijdens de tweede (CGVS p. 8). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'ja, dat weet ik niet' (CGVS p. 9), wat echter niet volstaat ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaart uw neef dat hij voor het eerst gearresteerd werd op 14 mei 2005 en dat hij nadien niet meer opgepakt werd (CGVS neef 15.12.2011, p. 6), terwijl u verklaart dat hij op zijn minst twee keer werd gearresteerd (in 2004 en 2005) en dat jullie telkens een advocaat moesten zoeken om hem vrij te krijgen (CGVS p. 8-9).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u niet te weten wat hij zegt, dat u er zeker van bent dat jullie twee keer een advocaat voor hem zochten en hij maar één keer veroordeeld werd (CGVS p. 9).

Hiermee blijft u echter bij uw versie van de feiten zonder een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid te geven.

Ten slotte verklaart uw neef dat hij vanaf 1999 niet meer op zijn officieel adres in het dorp Borangechu woonde, maar van dat jaar tot 2005 ondergedoken leefde bij familie en kennissen; in die periode ging hij wel nog enkele keren thuis overnachten (CGVS neef 15.12.2011, p. 2-3). U verklaart echter dat hij pas vanaf 2005 elders begon te wonen, onder andere bij familieleden (CGVS p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaart u niet te weten vanaf wanneer hij elders verbleef (CGVS p. 9). Op deze manier biedt u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid maar spreekt u uw eerdere verklaring gewoon tegen.

Aangezien u de activiteiten van uw neef S. (...) als reden voor uw problemen met de autoriteiten aanduidt, kan van u verwacht worden dat u en uw neef hierover gelijklopende verklaringen afleggen. Dit doen jullie echter niet, wat de geloofwaardigheid ervan aantast.

Ten vierde dragen ook een aantal **tegenstrijdigheden** in uw verklaringen die u aflegt tijdens uw gehoren bij de verschillende Belgische asielinstanties, allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste 10 jaar werd lastiggevallen omwille van uw neef en dat u tussen 2000 en 2010 om die reden verschillende keren werd aangehouden door de politie en dat de laatste keer op 1 juni 2010 was toen u twee dagen lang werd vastgehouden en werd vrijgekocht door uw familie voor 2000 dollar (CGVS vragenlijst 20.12.2011, p. 2-3, vragen 3.1 & 3.5).

Op het CGVS echter verklaart u dat u omwille van uw neef een eerste keer werd gearresteerd in de zomer van 2005 en een laatste keer eind november 2010 (CGVS p. 7).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw serieuze problemen in 2005 begonnen maar dat er voordien ook al problemen waren geweest in verband met uw woonregistratie (CGVS p. 8).

Deze uitleg verklaart echter niet waarom u zich tegenspreekt over de arrestaties omwille van uw neef die nochtans raken aan de kern van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat u de moord op V. (...) niet vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij DVZ op 27 oktober 2011. U verklaart enkel dat u sinds 2010 voorzitter werd van de plaatselijke dorpsraad en dat u daardoor problemen had met de autoriteiten (CGVS vragenlijst 20.12.2011, p. 3, vraag 3.5).

Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u als voorzitter van de dorpsraad pas problemen kreeg omwille van de moord op V. (...). Als hoofd van de dorpsraad moest u volgens de autoriteiten immers in staat geweest zijn deze moord te voorkomen (CGVS p. 11-12).

Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u 'ik zei toch dat ik problemen had met de autoriteiten omdat ik hoofd van de djamaat was' (CGVS p. 13).

Hiermee verklaart u echter nog steeds niet waarom u de oorzaak van uw problemen met de autoriteiten in uw functie als dorpsverantwoordelijke niet vermeldde op DVZ.

Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.c. moord op een politiechef die uw vriend en ex-collega was, CGVS p. 12) en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is.

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten vierde, wat betreft uw **reisroute en identiteitsdocumenten**, legt u enkel een kopie neer van de eerste twee pagina's van uw intern Russisch paspoort (zie document 5 in administratief dossier). U verklaart dat het origineel u niet werd teruggegeven toen u de laatste keer (eind 2010) door de politie werd meegenomen (CGVS p. 5).

Dit is omwille van twee redenen weinig geloofwaardig.

Om te beginnen had u eerder op DVZ verklaard dat u uw intern paspoort verloren was (DVZ verklaring 20.12.2011 vraag 21). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u op DVZ ook zei dat het niet teruggegeven werd (CGVS p. 5).

Deze verklaring is echter bijzonder pover. Een paspoort (hét middel ter staving van uw identiteit) verliezen of het niet terugkrijgen van de politie nadat men meegenomen is, is immers een wezenlijk verschil. Daarnaast verklaart u dat u sinds eind 2010 de hele tijd zonder paspoort rondgelopen heeft (tot uw vertrek in oktober 2011), zonder ooit een nieuw aan te vragen (CGVS p. 5).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat een paspoort een zeer belangrijk document blijkt in het dagelijkse leven in de Russische Federatie en dat men ernstig gehinderd is in zijn deelname

aan het maatschappelijke leven indien men niet over een geldig paspoort beschikt. Het niet in het bezit zijn van een geldig identiteitsbewijs is een bestuursrechtelijke overtreding en kan bestraft worden met een geldboete. Aangezien het voor Russische staatsburgers moeilijker zal zijn om zonder identiteitsdocumenten normaal te functioneren binnen de Russische maatschappij mag er verwacht worden dat alle Russische staatsburgers er steeds op zullen toezien dat ze in het bezit zijn van deze documenten. Indien ze, om welke reden dan ook, niet beschikken over geldige identiteitsdocumenten, mag verwacht worden dat ze steeds een maximale inspanning zullen leveren om deze alsnog te bekomen. Dit heeft u echter nagelaten te doen, wat van een ex-gevangenisbewaker in dienst van de politie (1983-1985) als u nochtans kan verwacht worden. U geeft ook zelf aan hoe belangrijk dit document is door te verklaren dat men een paspoort nodig heeft om overal te tonen (CGVS p. 5).

Gelet op uw tegenstrijdige verklaringen in verband met uw paspoort en bovenstaande informatie, is het dan ook ongeloofwaardig dat u niet over een geldig, origineel intern Russisch paspoort zou beschikken. Verder verklaart u met een vrachtwagen de Oekraïens-Poolse grens overgestoken te hebben (u zat in de cabine van de chauffeur) en zo naar België gereden te zijn. U verklaart dat u bij die grensovergang niets gemerkt heeft en dat u onderweg nergens identiteitscontrole gekregen heeft. Volgens u heeft de chauffeur alles zelf geregeld (CGVS p. 6).

Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de chauffeur alles regelde en dat u nergens, zelfs niet aan de Oekraïens-Poolse grens, identiteitscontrole kreeg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u niet alleen uw intern, maar ook uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben aangevraagd (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Deze vaststellingen ondermijnen bovendien opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef S. M. (...) en omwille van de moord op V. (...). De **documenten** die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. De eerste twee pagina's van uw intern Russisch paspoort, uw invaliditeitskaart, uw geboorteakte, het gemeentelijk attest van uw gezinssamenstelling en uw militair boekje bevatten immers enkel informatie over uw identiteit, familiale situatie en medische toestand, die hier niet betwist wordt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw neef S. M. (...) (O.V. 6.548.558) – over wie u verklaart dat hij ergens in Europa is maar waar weet u niet (CGVS p. 8) – en zijn partner R. A. (...) (O.V. 6.548.558) op 22 december 2011 door het Commissariaat-generaal werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; een beslissing waartegen zij niet in beroep gingen bij de bevoegde instanties.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 februari 2012 aan dat hem door de commissaris-generaal ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Op de opmerkingen van de commissaris-generaal dat verzoeker onaannemelijk vaag is over de activiteiten van zijn neef en dat verzoeker tegenstrijdig is omtrent de arrestaties van zijn neef, antwoordt verzoeker dat hij alles “*uit een tweede bron*” heeft vernomen en dat hij zijn neef zelfs in België niet heeft gesproken “*wat voor de Commissaris Generaal ten onrechte onmogelijk is*”.

Verzoeker laat nog gelden dat wanneer hij verklaarde dat zijn neef tweemaal werd gearresteerd, hij zich daarvoor steunde op het feit dat zijn neef twee keer naar een advocaat is gegaan. Hij wijst er op dat hij slechts verklaarde (zie het verzoekschrift, p. 5) “*wat er door anderen is gemeld over het voorval van de neef*”.

Op de opgeworpen onwetendheid over zijn eigen problemen, antwoordt verzoeker dat hij duidelijk is geweest. Hij verklaart dat aan hem niet concreet werd medegedeeld hoe het losgeld werd betaald en dat er geen namen werden genoemd.

Verzoeker legt de vaagheid over de moord op de politiechef uit door te stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 5) het een “*bijzonder moeilijke situatie was*” en dat hij “*in de agenda geen nota (gaat) nemen van elk telefoontje, van elk bezoek van de politie, ..*”; hij voert aan dat een onderzoek “*in Tsjetsjenië (sic) immers totaal anders (is) dan in het democratisch België*”.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker zich nog tot de autoriteiten heeft gewend voor het afhalen van zijn invaliditeitskaart, laat verzoeker gelden dat hij eerlijk is geweest en dat men een invaliditeitskaart kan bekomen “*niettegenstaande de andere problemen die men heeft in een land*” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens neef, verklaart verzoeker dat hij (zie het verzoekschrift, p. 6) “*nu éénmaal niet op de hoogte (was) van de juiste activiteiten van zijn neef in de eerste oorlog, wat toch geen abnormaliteit is*”.

Aangaande het aantal arrestaties van zijn neef, stelt hij dat hij (zie het verzoekschrift, p. 6) “*vertrok van het feit dat hij twee maal meer naar een advocaat was geweest, waaruit verzoeker dan de twee arrestaties distilleerde*”.

Waar verzoekers neef verklaarde dat hij sinds 1999 op diverse plaatsen leefde terwijl verzoeker zou gezegd hebben dat dit vanaf 2005 gebeurde, legt verzoeker uit dat hij hetgeen vermeldt waarvan hij op de hoogte is en dat hij geen detective is die het dagelijks doen en laten van zijn neef heeft opgevolgd en gecontroleerd.

Omtrent de weerhouden tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is; de zware problemen zijn begonnen in 2005, maar vroeger waren er ook al.

Verzoeker meent tevens dat hij helemaal niet tegenstrijdig is wanneer hij op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat hij zijn intern paspoort moest afgeven aan de politie terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het verloren is; hij verduidelijkt dat (zie het verzoekschrift, p. 7) “*wanneer men een paspoort moet afgeven aan de politie, dan is het inderdaad verloren*”.

Verder bevestigt verzoeker dat hij inderdaad geruime tijd zonder paspoort heeft kunnen leven, “*dus de uitzonderingen zijn de wereld niet uit*”.

Wat betreft de reisroute en de reisdocumenten -die hij niet had-, stelt verzoeker zeer eerlijk te zijn geweest; hij voegt er aan toe dat er "ook nog wel iets als steekpenningen" bestaat (zie het verzoekschrift, p. 7).

Betreffende artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal "*tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië (sic)*" en dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld. Volgens verzoeker is het voor hem "*ondoenbaar terug te keren naar zijn eigen land gezien het politiek klimaat aldaar*".

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal de zaak niet naar behoren heeft behandeld.

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing "*duidelijk kan weerlegd worden door verzoeker*"; de beslissing is volgens hem "*niet, minstens zeer gebrekkig*" gemotiveerd.

Vervolgens haalt hij aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een beslissing vereisen.

Verzoeker is van mening dat er duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 8) "*geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier*"; er dient volgens hem dan ook geloof gehecht te worden aan zijn verhaal.

Hij vraagt erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte voegt hij toe dat (zie het verzoekschrift, p. 8) "*de problemen in Tsjetsjenië (sic) voor iedereen bekend zijn*".

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over de activiteiten en problemen van zijn neef S., dé persoon door wie zijn eigen problemen met de autoriteiten begonnen.

Zo wist verzoeker niet in welk jaar zijn neef de Tsjetsjeense rebellen hielp tijdens de eerste oorlog door putten te graven en hen eten en kleren te geven, evenmin als waar in Tsjetsjenië hij hen precies hielp. Verzoeker verklaarde dat S. gearresteerd werd wegens zijn activiteiten, maar hoeveel keer kon hij niet zeggen; verzoeker heeft het over "zeker twee keer", maar wanneer die twee keren waren, kon hij zich niet herinneren; aanvankelijk verklaarde hij dat zijn neef een eerste keer gearresteerd werd eind 1995, maar later verklaarde hij dat zijn twee arrestaties in 2004 en 2005 waren. Ook verklaarde verzoeker dat S. veroordeeld werd, maar hij kon deze veroordeling slechts zeer algemeen situeren in de tijd ("volgens mij in het jaar 2005"). Verzoeker wist evenmin of zijn neef beschuldigd werd van betrokkenheid bij een bepaalde rebellengroep en of er een bepaalde commandant was aan wie zijn neef gelinkt werd of aan wie hij hulp zou geboden zou hebben. Bovendien verklaarde verzoeker dat S. nu ergens in Europa is, maar wist hij niet waar. Verzoeker antwoordde tevens niet op de hoogte te zijn van het feit dat zijn neef in 2009 in België een asielaanvraag indiende omwille van dezelfde redenen als hem.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij alles "*uit een tweede bron*" heeft vernomen, dat hij zijn neef zelfs in België niet heeft gesproken en dat hij slechts vertelde "*wat er door anderen is gemeld over het voorval van de neef*".

Deze uitleg kan de onwetendheid van verzoeker echter niet verschonen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig op de hoogte is van de activiteiten, arrestaties, veroordeling en asielaanvraag in België van zijn neef S., gezien verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn problemen met de autoriteiten begonnen waren omwille van bedoelde neef.

Dat verzoeker uit het feit dat zijn neef twee keer naar een advocaat is gegaan, besluit dat zijn neef tweemaal werd gearresteerd, verklaart niet waarom verzoeker tijdens zijn verhoor niet met zekerheid kon zeggen hoeveel keer zijn neef werd gearresteerd en verklaart evenmin waarom verzoeker aanvankelijk antwoordde dat zijn neef een eerste keer gearresteerd werd eind 1995, maar later stelde dat zijn twee arrestaties in 2004 en 2005 waren.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over een aantal essentiële elementen aangaande zijn neef S..

In de bestreden beslissing werd tevens gesteld dat verzoeker bijzonder vaag bleef over zijn eigen problemen met de autoriteiten als gevolg van zijn neef S..

Zo verklaarde verzoeker dat hij sinds 2005 vaak werd meegenomen, maar kon hij niet zeggen hoeveel keer. Hij stelde dat de laatste keer "eind 2010" was, en dat dat de eerste keer gebeurde twee dagen nadat hij S. in 2005 onderdak had gegeven; hierover verklaarde verzoeker dat dat in de zomer 2005 was, in juni of juli, maar dat wist hij niet meer goed. Hij verklaarde tevens dat hij vier keer is vrijgekocht door zijn familie, maar hij wist niet wanneer die vier keer waren; hij stelde dat zijn familie betaalde aan het hoofd van de districtspolitie, maar zijn naam wist hij niet; dienaangaande verklaarde verzoeker dat er de laatste keer 2000 dollar betaald werd, maar van de andere keren kon hij het niet zeggen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker duidelijk is geweest, dat aan hem niet concreet werd medegedeeld hoe het losgeld werd betaald en dat er geen namen werden genoemd, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen en is enkel een bevestiging zijn onwetendheid.

De Raad benadrukt dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij meer duidelijkheid kan scheppen over het aantal arrestaties, wanneer die begonnen en/of eindigden en hoe vaak en hoe hij precies is vrijgekocht door zijn familie.

De commissaris-generaal achtte verzoeker onaannemelijk onwetend over de moord op de politiechef V..

Over deze moord verklaarde verzoeker dat deze in juni 2010 plaatsvond, maar concreter wist hij het niet. Verzoeker wist ook niet waar precies in zijn dorp de moord plaatsvond, noch in welke omstandigheden dat gebeurde of de reden van de moord. Verzoeker verklaarde dat twee jongens uit het dorp de moord pleegden, in opdracht van andere mensen en dat één van de twee jongens G. heet; de naam van de andere kende verzoeker niet; verzoeker stelde tevens dat één van de jongens veroordeeld werd tot vier jaar opsluiting, maar van de andere wist hij het niet. Verzoeker verklaarde dat hij zelf twee keer werd ondervraagd -“ongeveer een maand nadat hij was vermoord” en “eind november 2010” zelfs twee dagen lang werd vastgehouden- en dat de autoriteiten hem daarna constant onder controle hielden, door naar zijn burens te bellen en bij hem thuis langs te komen. Gevraagd hoe vaak ze zijn burens belden, kon verzoeker enkel stellen “ze bellen altijd”. Op de vraag hoeveel keer de ordediensten naar zijn huis kwamen sinds de moord op V., antwoordde verzoeker “enkele keren. Nadat het onderzoek begon in verband met V. (...)”.

De uitleg in het verzoekschrift dat het een “bijzonder moeilijke situatie was” en dat hij “in de agenda geen nota (gaat) nemen van elk telefoontje, van elk bezoek van de politie, ..” kan geenszins vergoelijken dat verzoeker zo slecht op de hoogte is van de details omtrent de moord op V. en dat hij zo vaag blijft over de manier waarop de autoriteiten hem naar aanleiding hiervan in het oog hielden, gezien verzoeker verklaarde op dat moment hoofd te zijn van de dorpsraad en tevens een vriend en ex-collega te zijn van V., te meer omdat de moord volgens verzoeker een gekende gebeurtenis in zijn regio was en op de Russische en Dagestaanse televisie getoond werd.

Verzoekers stelling dat een onderzoek “in Tsjetsjenië (sic) immers totaal anders (is) dan in het democratisch België”, is een blote bewering die bovendien niet relevant is, gezien V. in juni 2010 vermoord werd in het dorp Tcherovalin in Dagestan waar verzoeker sinds 2010 djamaat was.

De commissaris-generaal stelde eveneens vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vervolging tegen hem vanwege de autoriteiten ondermijnd worden door het feit dat hij zich sinds het uitbreken van zijn problemen nog verschillende keren tot de autoriteiten gewend heeft.

Verzoeker verklaarde immers dat hij een invaliditeitsuitkering uitbetaald kreeg van 1997 tot zijn vertrek, dat hij de invaliditeitskaart jaarlijks ging verlengen bij de daarvoor gemachtigde instantie en hierbij zich moest identificeren aan de hand van zijn paspoort.

De beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij eerlijk is geweest en dat men een invaliditeitskaart kan bekomen “niettegenstaande de andere problemen die men heeft in een land”, worden niet gestaafd en kunnen derhalve de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande niet weerleggen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die besluit dat het ondenkbaar is dat verzoeker bijna 15 jaar lang probleemloos een uitkering heeft genoten vanwege de autoriteiten -die hem zouden vervolgen- en dat hij er zich jaarlijks ging aanmelden om zijn invaliditeitskaart te verlengen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing nog op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn neef S..

Zo verklaarde zijn neef tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij rebellen hielp van 1991 tot 1996 en van 1999 tot 2001 en dat hij met die activiteiten stopte in 2001, terwijl verzoeker verklaarde niet precies te weten in welke jaren hij de rebellen hielp (volgens hem in 1995) maar dat het tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was en niet tijdens de tweede. Verder verklaarde S. dat hij voor het eerst gearresteerd werd op 14 mei 2005 en dat hij nadien niet meer opgepakt werd, terwijl verzoeker stelde dat hij op zijn minst twee keer werd gearresteerd (in 2004 en 2005) en dat ze telkens een advocaat moesten zoeken om hem vrij te krijgen. Verzoekers neef verklaarde nog dat hij vanaf 1999 niet meer op zijn officieel adres in het dorp Borangechu woonde, maar van dat jaar tot 2005 ondergedoken leefde bij familie en kennissen, terwijl S. volgens verzoeker pas vanaf 2005 elders begon te wonen, onder andere bij familieleden.

De uitleg in het verzoekschrift dat hij “nu éénmaal niet op de hoogte (was) van de juiste activiteiten van zijn neef in de eerste oorlog, wat toch geen abnormaliteit is”, houdt geen steek gezien verzoeker tijdens zijn verhoor juist verklaarde dat S. de rebellen hielp tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en niet tijdens de tweede.

Aangaande het aantal arrestaties van zijn neef, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij “vertrok van het feit dat hij twee maal meer naar een advocaat was geweest, waaruit verzoeker dan de twee arrestaties distilleerde”. De Raad acht dit echter een gekunstelde post-factum verklaring die de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt.

Verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift dat hij vermeld heeft hetgeen waarvan hij op de hoogte is en dat hij geen detective is die het dagelijks doen en laten van zijn neef heeft gecontroleerd, bevestigen slechts zijn onwetendheid en kunnen deze geenszins verschonen.

Aangezien verzoeker de activiteiten van zijn neef S. als reden voor zijn problemen met de autoriteiten aanduidt, kan van verzoeker verwacht worden dat hij en zijn neef hierover gelijklopende verklaringen afleggen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn neef omtrent de moeilijkheden van deze laatste, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aantasten.

De commissaris-generaal stelde tevens enkele tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de laatste tien jaar werd lastiggevallen omwille van zijn neef en dat hij tussen 2000 en 2010 om die reden verschillende keren werd aangehouden door de politie, de laatste keer op 1 juni 2010 was toen hij twee dagen lang werd vastgehouden en vrijgekocht werd door zijn familie voor 2000 dollar, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij omwille van zijn neef een eerste keer werd gearresteerd in de zomer van 2005 en een laatste keer eind november 2010.

Veder vertelde verzoeker bij het aanvragen van asiel bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts dat hij sinds 2010 voorzitter werd van de plaatselijke dorpsraad en dat hij daardoor problemen had met de autoriteiten, terwijl hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal de moord op V. (...) aanduidde als oorzaak van zijn problemen met de autoriteiten.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift voor het verschil in datum wanneer de problemen begonnen, namelijk dat de ernstige problemen zijn begonnen in 2005, maar dat er vroeger ook reeds problemen waren, is een blote bewering.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker immers mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovenstaande tegenstrijdigheden keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Aangaande verzoekers intern paspoort stelde de commissaris-generaal vast dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit hem "niet werd teruggegeven" toen hij eind 2010 door de politie werd meegenomen, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij zijn intern paspoort "verloren was". Bovendien vond de commissaris-generaal het onaannemelijk dat verzoeker sinds eind 2010 zonder paspoort bleef, zonder een nieuw aan te vragen.

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat "*wanneer men een paspoort moet afgeven aan de politie, dan is het inderdaad verloren*".

De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij wanneer deze stelt dat een paspoort "verliezen" of het "niet terugkrijgen van de politie" nadat men meegenomen is, een wezenlijk verschil uitmaakt.

De bewering van verzoeker dat hij inderdaad geruime tijd zonder paspoort heeft kunnen leven en dat "*de uitzonderingen dus de wereld niet uit zijn*", is een blote bewering die niet aannemelijk maakt dat hij een uitzondering uitmaakt op de geschetste algemeen geldende situatie in zijn land van herkomst.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat een paspoort een zeer belangrijk document blijkt in het dagelijkse leven in de Russische Federatie en dat men ernstig gehinderd is in zijn deelname aan het maatschappelijke leven indien men niet over een geldig paspoort beschikt. Het niet in het bezit zijn van een geldig identiteitsbewijs is een bestuursrechtelijke overtreding en kan bestraft worden met een geldboete. Aangezien het voor Russische staatsburgers moeilijker zal zijn om zonder identiteitsdocumenten normaal te functioneren binnen de Russische maatschappij mag er verwacht worden dat alle Russische staatsburgers er steeds op zullen toezien dat ze in het bezit zijn van deze documenten. Indien ze, om welke reden dan ook, niet beschikken over geldige identiteitsdocumenten, mag verwacht worden dat ze steeds een maximale inspanning zullen leveren om deze alsnog te bekomen.

Dit heeft verzoeker echter nagelaten te doen, wat van een ex-gevangenisbewaker in dienst van de politie (1983-1985) nochtans kan verwacht worden, temeer gezien verzoeker zelf aangeeft hoe belangrijk dit document is door te verklaren dat men een paspoort nodig heeft om overal te tonen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht kunnen besluiten dat de vaststellingen aangaande verzoekers intern paspoort zich keren tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De commissaris-generaal hecht ten slotte geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn reisweg.

Dienaangaande verklaarde verzoeker dat hij met een vrachtwagen de Oekraïens-Poolse grens heeft overgestoken -hij zat in de cabine van de chauffeur- en zo naar België is gekomen. Verzoeker

verklaarde dat hij bij die grensovergang niets gemerkt heeft, dat hij onderweg nergens identiteitscontrole gekregen heeft en dat de chauffeur alles zelf geregeld heeft.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

De bewering van verzoeker dat er "*ook nog wel iets als steekpenningen*" bestaat, is een loze verklaring; verzoeker legt niet uit hoe hij -op die wijze?- de grenscontroles heeft kunnen ontkomen.

De Raad acht de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker niet alleen zijn intern, maar ook zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde er nooit één te hebben, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze van zijn vertrek, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers blote beweringen dat de commissaris-generaal "*tegenstrijdig (is) waar hij in zijn beslissing duidelijk weergeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Tsjetsjenië (sic)*", dat er dagelijks burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld en dat "*de problemen in Tsjetsjenië (sic) voor iedereen bekend zijn*" doen geenszins afbreuk aan de informatie in het administratief dossier over Dagestan die is opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 17 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE